

[Kjældgaard.]

år. Vi ved, at hvis ordningen blev ophævet i dag, ville med de nugældende priser et 4 kg brød stige med ca. 20 øre, og vi ved også, at for hver krone, rugprisen stiger, vil det medføre en fordyrelse af et 4 kg rugbrød med 3 øre. Vi ved også, at for mælkens vedkommende gælder det, at hvis tilskuddet i dag blev fjernet, ville prisen pr. l stige 7—8 øre. Det er for at hindre en stigning i prisen på disse elementære livsfornødheder, at regeringen har ønsket denne lov forlænget. Der er ikke for tiden noget, der taler for, at økonomien i de små hjem med de mange børn, altså de mennesker, som i første række nyder fordel af den lovgivning, som her er til behandling, tåler en hårdere belastning, end tilfældet er.

Jeg skal hermed ikke sige mere om lovforslaget; men jeg vil, inden jeg slutter, fremsætte en principiel bemærkning. Det har altid været og er fortsat mit partis og hermed også regeringens opfattelse, at man gennem denne lovgivning har formået at række en hjælpende hånd til den del af befolkningen, som trænger hårdest. Det er imidlertid almindelig kendt, at denne vor opfattelse ikke deles af alle partier her i salen, hvilket indtil nu er resulteret i, at kun for brødets og mælkens vedkommende er tilskudsordningen opretholdt. At opfattelserne skulle have ændret sig synderligt, er der ikke meget der tyder på — det ærede medlem hr. Thorkil Kristensens udtalelser under den økonomiske debat i onsdags giver i alt fald ikke anledning til større forhåbninger — men uden iøvrigt definitivt at ville give afkald på de tidligere regeringspartiers bistand til gennemførelse af forslaget vil jeg dog ikke undlade at henstille til det radikale venstre denne gang at vise større forståelse af forslagets sociale side, end tilfældet var sidste gang, loven var til behandling. Jeg håber, at udskiftningen af det ærede medlem hr. Aage Fogh som ordfører kan tages som et udtryk herfor. Jeg skal med disse bemærkninger indstille lovforslaget til hurtig og velvillig behandling.

N. Chr. Christensen: Det er for så vidt et fremskridt, at den socialdemokratiske regering foreslår denne lov, som af den tidligere regering blev omformet til en afviklingslov,

forlænget uændret. Det er ikke engang et år siden, at socialdemokraterne var modstandere af afviklingslinien, men det skal naturligvis godtages, at landbrugsministeren foreslår loven forlænget ud fra den realpolitiske erkendelse, at der ikke for den nuværende regering vil være mulighed for at få de ændringer gennemført, som socialdemokratiet opererede med for et år siden.

Når dette er sagt, kan jeg ikke tilbageholde et hjertesuk over, at regeringen ikke har udvidet sin realpolitiske indstilling til at foreslå, at rugbrødstilskuddet helt udgik af loven. Det er nemlig gået sådan, som det blev forudsagt for et år siden, at grundlaget for at opretholde rugbrødstilskuddet er forsvundet med de faldende kornpriser. For et år siden var statstilskuddet til billiggørelse af rugbrødspriserne ca. 100 mill. kr.; i dag anslås det til omkring 2 mill. kr. eller ca. 2 øre pr. kg. rugbrød. Jeg kunne ønske af den højtærede landbrugsminister at få at vide, hvor stort et personale den højtærede minister har til at administrere denne toøre; men helt bortset fra om det er 10, 20 eller 30 mennesker, der nu sidder og administrerer toøren, hvilket naturligvis er nødvendigt, så længe denne lovbestemmelse er gældende, forstår jeg ikke, at den højtærede landbrugsminister har haft mod til at fremsætte forslag til en lov, der i virkeligheden er overflødiggjort af udviklingen.

Jeg tænker her naturligvis på den del af forslaget, der omfatter rugbrødstilskuddet. Det er ubegribeligt, at den højtærede minister ikke har taget konsekvensen af kornlovens bortfald og af de stærkt faldende priser og rent ud sagt til folketingsret: når jeg nu har erkendt, at denne lov er gennemført som en afviklingslov, så tager jeg også konsekvensen heraf og siger: nuvel, kornloven er bortfaldet, priserne er faldet, og dermed må også denne tilskudslov falde bort. Men så langt går erkendelsen altså ikke. Den højtærede minister forudser — og det var jo den samme betragtning, den socialdemokratiske ordfører anlagde — at kornprisen kan stige igen, og så vil man have lovbestemmelsen for at kunne udnytte den. Deri består nemlig forskellen mellem en socialistisk og en liberalistisk opfattelse. Socialdemokratiet er åbenbart stadig tryllebundet af tilskudspolitikens fordelingsdogme, medens man ud fra